

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2007. szeptember 20.*

A T-136/05. sz. ügyben,

az **EARL Salvat père & fils** (székhelye: Saint-Paul-de-Fenouillet [Franciaország]),

a **Comité interprofessionnel des vins doux naturels és vins de liqueur à appellations contrôlées (CIVDN)** (székhelye: Perpignan [Franciaország]),

a **Comité national des interprofessions des vins à appellation d'origine (CNIV)** (székhelye: Párizs [Franciaország])

(képviselik: H. Calvet és O. Billard ügyvédek)

felpereseknek,

* Az eljárás nyelve: francia.

támogatja:

a **Francia Köztársaság** (képviseli: G. de Bergues, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó,

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: C. Giolito és A. Stobiecka-Kuik, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

benyújtott, a Franciaország által végrehajtott Rivesaltes-tervről és a CIVDN által kivetett adójellegű járulékokról szóló, 2005. január 19-i 2007/253/EK bizottsági határozat (HL L 112., 1. o.) 1. cikke (1) és (3) bekezdésének megsemmisítése iránti keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (ötödik tanács),

tagjai: M. Vilaras elnök, F. Dehousse és D. Šváby bírák,

hivatalvezető: K. Pocheć tanácsos,

II - 4068

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. november 16-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 A Bizottság egy panasz nyomán 1999 júliusában kérdéseket intézett a francia hatóságokhoz a Rivesaltes-terv néven ismert, szőlőterületekre vonatkozó különböző átállítási intézkedésekkel kapcsolatban. Mivel a szóban forgó intézkedések végrehajtására a Bizottság előzetes engedélye és a Bizottságnak történő előzetes bejelentés nélkül került sor, az intézkedéseket NN 139/2002. szám alatt felvették a be nem jelentett támogatások nyilvántartásába.

- 2 A Bizottság 2003. január 21-én kelt levelében értesítette a Francia Köztársaságot arról a határozatáról, hogy e támogatással kapcsolatban megindítja az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti eljárást. A Bizottság az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* 2003. április 5-én közzétett közleménnyel az EK 88. cikk (2) bekezdése alapján felhívta az érintett feleket észrevételeik megtételére (HL C 82., 2. o.). A francia hatóságok 2003. június 16-án és 18-án, valamint – a panaszos részéről érkezett észrevételekre adott válaszként – 2004. szeptember 10-én kelt leveleikben nyújtották be megjegyzéseiket.

A határozat

- 3 A Franciaország által végrehajtott Rivesaltes-tervről és a bejegyzett eredetmegjelölésű természetes édesborok és likőrborok szakmaközi bizottsága (CIVDN) által kivetett adójellegű járulékokról szóló, 2005. január 19-i határozatával (a továbbiakban: határozat) a Bizottság a Francia Köztársaság által a Pyrénées-Orientales régió természetes édesborai vonatkozásában meghozott különböző intézkedések jogszerűségéről döntött.

Az érintett intézkedések

- 4 A „Rivesaltes” eredetmegjelölés forgalmazása során felmerült nehézségeket követően, 1996-ban ezzel azonos nevű terv kidolgozására került sor. A határozat (6) preambulumbekzdése szerint ez az átállítási terv arra irányult, hogy a minőségi borszőlőfajták kivágásával és újratelepítésével átalakítsa a szóban forgó régió természetesédesbor-termelésének egy részét. E program sikeres végrehajtása érdekében a termelők 2000 augusztusáig kétféle támogatáshoz juthattak: a „pihentetési támogatás”-hoz és az „átállítási támogatás”-hoz. Emellett „reklám-, promóciós és működési akciók” szervezésére is sor került.

– Pihentetési támogatás

- 5 A CIVDN 1996. július 9-i 96-1. sz. határozatában szakmaközi járulékot vezetett be a Rivesaltes-terv finanszírozására. A járulék, amelynek összege a szóban forgó régióban termelt minden hektoliter bor után 50 francia frank (FRF) volt, az olyan parcellák után folyósított pihentetési támogatás kifizetésének finanszírozására szolgált, amelyek 1995-ben Rivesaltes vagy Grand Roussillon bort termeltek, és az 1995-ös szürettől a 2000-es szüretig terjedő időszakban asztali- vagy tájbortermelésére álltak át. A pihentetési támogatásban ténylegesen azok a termelők részesültek, akik vállalták, hogy öt éven keresztül nem tartanak igényt a „Rivesaltes”, illetve „Grand Roussillon” bejegyzett eredetmegjelölésekre. A támogatás nem volt a termelés

szüneteltetésének vagy akár csökkentésének feltételéhez kötve, hanem a termés eredetmegjelölésen kívüli felhasználásáért folyósított kompenzáció volt. A pihentetési támogatás összege minden pihentetett hektár után évente 5 000 FRF volt (a határozat (8)–(11) preambulumbekzdése).

– Átállítási támogatás

- 6 Az 1996-ban elfogadott Rivesaltes-terv hektáronként 25 000 FRF támogatást nyújtott a „Muscat de Rivesaltes” bejegyzett eredetmegjelölésre, illetve hektáronként 40 000 FRF-t a „Côtes du Roussillon Villages” eredetmegjelölésre és tájborok termelésére való átállításhoz (a határozat (15) preambulumbekzdése). Ezt a támogatást részben az állami költségvetésből finanszírozták (a határozat (17) preambulumbekzdése).

– A reklám-, promóciós és működési akciók

- 7 A CIVDN 1997. december 29-i, 97-9. [helyesen: 97-3.] sz. határozatában 1998. január 1-jétől kezdődően szakmaközi járulékot vezetett be a következő bejegyzett eredetmegjelölések reklám-, promóciós és működési akcióinak finanszírozására: „Rivesaltes”, „Grand Roussillon”, „Muscat de Rivesaltes” és „Banyuls” (a határozat (19) preambulumbekzdése). E járulékok összege a bejegyzett eredetmegjelöléstől függően hektoliterenként 25 FRF-tól 50 FRF-ig terjedt (a határozat (20) preambulumbekzdése). Hasonlóképp, a CIVDN 1998. július 10-i, 98-1. sz. határozatában 1998. szeptember 1-jétől kezdődően ugyanilyen szakmaközi járulékot vezetett be a következő bejegyzett eredetmegjelölések reklám-, promóciós és működési akcióinak finanszírozására: „Rivesaltes”, „Grand Roussillon” és „Maury” (a határozat (22) preambulumbekzdése). E két járulékot hatályon kívül helyezte az 1999. december 17-i, 99-1. sz. határozat, amellyel a CIVDN új járulékot vezetett be a következő ellenőrzött eredetmegjelölések reklám-, promóciós és működési

akcióinak finanszírozására: „Banyuls”, „Banyuls Grand Cru”, „Muscat de Rivesaltes”, „Rivesaltes”, „Grand Roussillon” és „Maury” (a határozat (25) preambulumbekkezdése). E járulék hatályát a 00-1. sz. határozat csekély változtatásokkal meghosszabbította (a határozat (28) preambulumbekkezdése).

A határozatban foglalt jogi értékelés

- 8 A Bizottság az általa végzett jogi értékelés keretében először az állami forrásokból finanszírozott, szelektív versenyelőny fennállását vizsgálja. A szóban forgó járulékok természetét illetően úgy ítéli meg, hogy adójellegű járulékokról, tehát állami forrásokról van szó (a határozat (74) preambulumbekkezdése).
- 9 A Bizottság e vizsgálat eredményeként arra a következtetésre jut, hogy a szóban forgó intézkedések „állami forrásokból finanszírozott versenyelőnyt jelentenek e termelők számára, amelyből egyéb piaci szereplők nem részesedhetnek, és amely azáltal, hogy egyes vállalkozásoknak és termékeknek kedvez, torzítja vagy torzulással fenyegeti a versenyt, miután hatással lehet a tagállamok közötti kereskedelemre”. A Bizottság ennek alapján azt állapítja meg, hogy ezek az intézkedések az EK 87. cikk (1) bekezdése szerinti állami támogatásnak minősülnek (a határozat (82) preambulumbekkezdése).
- 10 A Bizottság a támogatások összeférhetőségének vizsgálata keretében először is kizárja, hogy jelen esetben alkalmazni lehetne az állami támogatások és a Szerződés összeegyeztethetlenségének általános elve alóli, az EK 87. cikk (2) és (3) bekezdésében szabályozott kivételeket (a határozat (83)–(86) preambulumbekkezdése).
- 11 Ezt követően megállapítja, hogy mivel a Francia Köztársaság által végrehajtott intézkedések állami támogatási elemeket tartalmaznak, a Bizottságnak be nem jelentett új, és ebből kifolyólag a Szerződés szerint jogellenes támogatásokról van szó (a határozat (88) preambulumbekkezdése).

- 12 A Bizottság ezután, mielőtt levonná a végső következtetést, valamennyi intézkedést elemzi az alkalmazandó rendelkezésekre, különösen pedig azokra figyelemmel, amelyek a szóban forgó piac közös szervezését, valamint a támogatások finanszírozását szabályozzák (a határozat (95)–(127) preambulumbekzdése).

A határozat rendelkező része

- 13 A határozat rendelkező részének szövege a következő:

„1. cikk

(1) A [Francia Köztársaság] által »pihentetési támogatás« formájában azon francia bortermelőknek nyújtott állami támogatás, akik vállalták, hogy az 1996-os szürettől a 2000-es szüretig bezárólag nem tartanak igényt a »Rivesaltes« vagy »Grand Roussillon« eredetmegjelölések használatára, összeegyeztethetetlen a közös piaccal.

(2) A [Francia Köztársaság] által a Rivesaltes eredetmegjelölésű szőlőterületek átállítási terve formájában az 1996-os szürettől a 2000-es szüretig bezárólag nyújtott, az egyes egyedi esetekben a valós költségek 30%-át és/vagy az 5030,82 euro/ha (33 000 FRF/ha) felső összeghatárt meghaladó támogatás összeegyeztethetetlen a közös piaccal.

(3) A [Francia Köztársaság] által 1998. január 1-je és 2000. december 31-e között a »Rivesaltes«, »Grand Roussillon«, »Muscat de Rivesaltes« és »Banyuls« bejegyzett eredetmegjelölések reklám- és promóciós akcióira, illetve működési költségeire nyújtott állami támogatás [helyesen: bejegyzett eredetmegjelölésekre vonatkozó reklám-, promóciós és működési akciók formájában nyújtott állami támogatás] a Szerződés 87. cikke (3) bekezdésének c) pontja alapján összeegyeztethető a közös piaccal.

2. cikk

(1) A [Francia Köztársaság] minden szükséges intézkedést megtesz annak érdekében, hogy a kedvezményezettek visszatérítsék az 1. cikk (1) és (2) bekezdésében említett, a közös piaccal összeegyeztethetetlen támogatásokat. A támogatások visszatérítését a nemzeti jogban foglalt eljárás értelmében haladéktalanul el kell rendelni, amennyiben ez utóbbi lehetővé teszi a jelen határozat azonnali és tényleges végrehajtását.

A visszatérítendő támogatásokat a támogatás kifizetésének napjától a tényleges visszafizetés napjáig esedékes kamat terheli. A kamatlábat a Bizottság által a referencia- és kiigazító kamatlábak megállapítására alkalmazott módszer szerinti referencia-kamatláb alapján kell kiszámítani.

(2) Az 1. cikk (1) bekezdésében említett összeegyeztethetetlen támogatás visszatérítése céljából a [Francia Köztársaság] tájékoztatja a Bizottságot a szóban forgó intézkedés keretében kifizetett támogatások teljes összegéről, illetve azok finanszírozási módjáról, beleértve a támogatás céljából bevezetett szakmaközi járulékból befolyó teljes összeget, valamint a »pihentetési támogatásban« részesült hektárok számát.

3. cikk

E határozat kézhezvételét követő két hónapon belül a [Francia Köztársaság] értesíti a Bizottságot a határozatnak való megfelelés érdekében foganatosított intézkedésekről.

4. cikk

E határozatnak a Francia Köztársaság a címzettje.”

Az eljárás és a felek kérelmei

- 14 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. március 30-án benyújtott keresetlevelükkel a Société civile d'exploitation agricole   responsabilité limit e (EARL) Salvat p re & fils nevű társaság (a továbbiakban: Salvat), a CIVDN és az Eredetmegjel l ssel ellátott borok nemzeti szakmaközi bizottsága (CNIV) keresetet nyújtott be a határozat ellen.
- 15 A felperesek azt kérik, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- semmisítse meg a határozat 1. cikkének (1)  s (3) bekezdését;
 - a Bizottságot kötelezze a k ltsegek viselésére.
- 16 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. június 29- n benyújtott külön beadványában a Bizottság az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 114. cikkének (1) bekezdése szerinti elfogadhatatlansági kifogást emelt. Ennek keretében azt kérte, hogy az Elsőfokú Bíróság – az  gy érdemét nem érintve – a keresetet mint elfogadhatatlant utasítsa el, a felpereseket pedig kötelezze a k ltsegek viselésére.
- 17 Az Elsőfokú Bíróság ötödik tanácsának elnöke 2005. szeptember 22-i végzésével megengedte a Francia Köztársaság számára a felperesek kérelmeit támogató beavatkozást. A francia kormány 2005. október 26- n kelt levelében jelezte, hogy az elfogadhatóság kérdésében nem kíván állást foglalni, az eljárás e szakaszában pedig a jelen ügyben nem nyújt be beavatkozási beadványt.

18 Az Elsőfokú Bíróság 2005. december 13-i végzésével úgy döntött, hogy az elfogadhatatlansági kifogást az érdemi határozatban bírálja el, és a költségekről akkor nem határozott.

19 A Bizottság az ellenkérelmében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet mint elfogadhatatlant, vagy másodlagosan mint megalapozatlant;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

20 A Francia Köztársaság az előírt határidőn belül nem nyújtott be beavatkozási beadványt az ügy érdemére vonatkozóan. Miután az Elsőfokú Bíróság Hivatala tájékoztatta a tárgyalás időpontjáról, a 2006. október 25-i levelében azt is bejelentette, hogy a tárgyaláson nem vesz részt.

21 Az Elsőfokú Bíróság a 2006. november 16-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszaikat.

Az elfogadhatóságról

22 A Bizottság először arra hivatkozik, hogy a CIVDN-nek a feloszlása következtében a két megtámadott rendelkezés elleni eljárás vonatkozásában hiányzik az eljáráshoz

fűződő érdeke. Másodsor azt állítja, hogy a felpereseknek nem áll fenn a határozat 1. cikke (3) bekezdése elleni eljáráshoz fűződő érdekük. Harmadsor vitatja, hogy a határozat 1. cikkének (1) bekezdése közvetlenül és személyükben érintené a felpereseket.

A CIVDN keresetőségi jogáról a két megtámadott rendelkezés vonatkozásában, tekintettel a feloszlására

A felek érvei

- 23 A Bizottság szerint a CIVDN a közgyűlésének 2000. december 20-i határozata értelmében felszámolásra került és feloszlott, a helyébe pedig a Roussilloni Borok Szakmaközi Bizottsága (CIVR) lépett. A Bizottság azt állítja, hogy e feloszlásról a 2000. december 14-i és a 2001. december 6-i levelekben értesítették őt (a határozat (48) preambulumbekzdése).
- 24 A CIVDN arra hivatkozik, hogy őt az 1943. április 2-i 200. sz. törvény hozta létre, amely jelenleg is hatályban van. Kétségtelen, hogy a 2005. május 26-i 2005-554. sz. rendelet (a 2005. május 27-i 122. sz. JORF) akként rendelkezik, hogy a CIVDN-t miniszteri rendeletben meghatározott feltételek mellett fel kell számolni. A felperes ugyanakkor hozzát teszi, hogy jóllehet igaz, hogy a 2005. augusztus 9-i tárcaközi rendelet (a 2005. augusztus 30-i 201. sz. JORF) megindította a felszámolási eljárást és kijelölte a felszámolót, a CIVDN azonban jogi személyként továbbra is létezik mindaddig, amíg fel nem oszlik. A 2005-554. sz. rendelet és a 2005. augusztus 9-i tárcaközi rendelet mindenesetre semmiképp nem szüntethették meg visszamenőleges hatállyal a CIVDN jogi személyiségét, amelyet a jelen kereset benyújtásának időpontjában, vagyis 2005. március 30-án nem lehetett elvitatni tőle.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 25 Az Elsőfokú Bíróság kiemeli, hogy a CIVDN 2000. december 20-án tartott közgyűlésének jegyzőkönyve szerint, figyelembe véve, hogy a korábbi szakmaközi testületeket 2001. január 1-jétől kezdődően a CIVR váltja fel, szükségesnek bizonyul meghatározni a CIVDN felszámolásának feltételeit, rögzítve az e célból elvégzendő eljárási cselekmények időbeli sorrendjét.
- 26 A felperes által benyújtott és a Bizottság által nem vitatott beadványokból azonban kiderül, hogy a CIVDN feloszlására 2000 decemberében még semmiképp nem került sor, mivel a feloszlásáról a 2005-554. sz. rendelet rendelkezett, az erre irányuló eljárást pedig a 2005. augusztus 9-i tárcaközi rendelet határozza meg. A CIVDN ebben az összefüggésben nem veszítette el a kereshetőségi jogát sem.
- 27 Ebből következik, hogy a CIVDN a jelen kereset benyújtásának időpontjában olyan jogi személynek minősült, amelynek fennállt a kereshetőségi joga, ezenkívül pedig semmi nem utal arra, hogy ezt a képességét azóta elveszítette volna. A Bizottság ezért tévesen kérdőjelezi meg a CIVDN kereshetőségi jogát azon érv alapján, hogy a CIVDN feloszlott.

A felpereseknek a határozat 1. cikke (3) bekezdése elleni eljáráshoz fűződő érdekének hiányáról

A felek érvei

- 28 A Bizottság arra hivatkozik, hogy a határozat 1. cikkének (3) bekezdése nem okozhat sérelmet a felpereseknek, mivel az számukra kedvező döntést tartalmaz, amennyiben

a támogatást a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánítja. A Bizottság az állításának alátámasztásaként hivatkozik a Bíróság C-164/02. sz., Hollandia kontra Bizottság ügyben 2004. január 28-án hozott végzésének (EBHT 2004., I-1177. o.) 18–25. pontjára, valamint az Elsőfokú Bíróság T-141/03. sz., Sniace kontra Bizottság ügyben 2005. április 14-én hozott ítéletének (EBHT 2005., II-1197. o.) 25. és azt követő pontjaira.

- 29 A fenti elemzés szerint a CIVDN mint a tagjai kollektív érdekeinek védelméért felelős szervezet keresete nyilvánvalóan elfogadhatatlan, mivel ez a bizottság [a közös piaccal] összeegyeztethetőnek nyilvánított támogatások kedvezményezettjeit képviseli. Magát a CNIV-t pedig még kevésbé érinti a természetes édesborok termelői számára kedvező határozat.
- 30 A Bizottság azt is hangsúlyozza, hogy a határozat nem magukra a járulékokra vonatkozik, és semmilyen módon nem azonosítja azokat a támogatásokkal.
- 31 A felperesek a maguk részéről úgy vélik, hogy fennáll az e rendelkezés elleni eljáráshoz fűződő érdekük. A Bizottság által hivatkozott ítélkezési gyakorlat semmiképp nem teszi lehetővé az olyan megsemmisítés iránti kereset elfogadhatóságának elvből történő kizárását, amelyet valamely támogatás kedvezményezettje nyújt be az említett támogatást a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánító határozat ellen. Az összeegyeztethetőség megállapítása nem mentesíti az Elsőfokú Bíróságot annak megvizsgálása alól, hogy a Bizottság által végzett értékelés a jelen ügyben előidéz-e olyan kötelező jogkövetkezményeket, amelyek hatással lehetnek a felperesek érdekeire. Márpedig a jelen ügy felperesei – ellentétben a fenti 28. pontban hivatkozott Sniace kontra Bizottság ügy felperesének esetével – olyan keresetekre hivatkoznak, amelyek elbírálása már jelenleg folyamatban van a nemzeti bíróságok előtt.
- 32 A felperesek szerint ugyanis a CIVDN jogutódja, a CIVR kénytelen volt peres eljárást kezdeményezni az SCEA Marty nevű bortermelő ellen annak érdekében, hogy kötelezzék őt azoknak az önkéntes kötelező járulékoknak a megfizetésére, amelyekkel a

CIVR-nek tartozik. Márpedig a szóban forgó társaság az ellenkérelmében azt kéri, hogy a nemzeti bíróság állapítsa meg, hogy „azok az önkéntes kötelező járulékok, amelyek megfizetését a CIVR követeli tőle, az [EK] 87. és 88. cikk értelmében vett állami támogatásokat képeznek”. Következésképpen valósnak bizonyul azoknak a jogvitáknak a kockázata, amelyek az önkéntes kötelező járulékok állami támogatásnak minősítésére irányulnak.

- 33 A CIVDN-nek tehát saját jogi érdeke fűződik a határozat 1. cikkének (3) bekezdése elleni eljáráshoz, mivel ez a rendelkezés közvetlenül akadályozza őt abban, hogy saját belátása szerint gyakorolja a ráruházott hatáskört. Ugyanez a helyzet a CNIV-vel kapcsolatban is, azon tény folytán, hogy a szakmaközi fellépések önkéntes kötelező járulékokból történő finanszírozása állami támogatásnak minősítése súlyosan destabilizálhatja a CNIV keretében szerveződött borágazati szakmák működését. Ez a Salvat esetében is érvényes, amely a borágazatban működő szakmaközi szervezet tagjaként az ilyen, állami támogatásnak minősített önkéntes kötelező járulékokból finanszírozott valamennyi szakmaközi fellépés előnyeiből részesül.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 34 A jelen kereset elfogadhatóságának vizsgálata körében emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 230. cikk alapján megsemmisítés iránti keresettel megtámadható jogi aktusoknak vagy határozatoknak csak a felperes érdekeit érinteni képes, annak jogi helyzetét jelentős mértékben módosító, kötelező joghatásokat kiváltó intézkedések minősülnek (lásd a fenti 28. pontban hivatkozott Hollandia kontra Bizottság ügyben hozott végzés 18. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ezenkívül a természetes vagy jogi személy által benyújtott megsemmisítés iránti kereset csak akkor elfogadható, ha a felperesnek érdeke fűződik a megtámadott aktus megsemmisítéséhez. Az érdeknek létre kellett jönnie és jelenleg is fenn kell állnia, és azt a kereset benyújtásának időpontjára vonatkozóan kell elbírálni (lásd a fenti 28. pontban hivatkozott Sniace kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 25. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

- 35 Mindkét fél a fenti 28. pontban hivatkozott Sniace kontra Bizottság ügyben hozott ítéletre hivatkozik az állításának alátámasztása érdekében.
- 36 Márpedig meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság ebben az ítéletben a kereset elfogadhatatlanná nyilvánítása kapcsán nem csupán azt a tényt vette figyelembe, hogy a határozat a közös piaccal összeegyeztethetőnek találta a támogatást. Épp ellenkezőleg, az Elsőfokú Bíróság a felperes konkrét helyzetét vizsgálta. Egyébként pedig az Elsőfokú Bíróság már a T-212/00. sz., Nuove Industrie Molisane kontra Bizottság ügyben 2002. január 30-án hozott ítéletének (EBHT 2002., II-347. o.) 38. pontjában megállapította, hogy önmagában az a tény, hogy az ezen eljárásban megtámadott határozat a bejelentett támogatást a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánítja, és amely így elvben nem sérelmes a felperesre, nem mentesíti a közösségi bíróságot annak vizsgálata alól, hogy a Bizottság által végzett értékelés előidéz-e olyan kötelező jogkövetkezményeket, amelyek a felperes érdekeire hatással lehetnek.
- 37 Következésképpen, még ha a határozat 1. cikkének (3) bekezdése a közös piaccal összeegyeztethetőnek is nyilvánította azt az állami támogatást, amelyet a Francia Köztársaság egyes bejegyzett eredetmegjelölésekre vonatkozó reklám-, promóciós és működési akciók formájában nyújtott, meg kell vizsgálni, hogy ez a rendelkezés hatással lehet-e a felperesek érdekeire.
- 38 Először is meg kell állapítani, hogy – ellentétben a felperesek állításával – a határozat nem a szóban forgó akciók szakmaközi járulékokból történő finanszírozását minősíti állami támogatásnak. A határozat rendelkező részéből, valamint az azt alátámasztó indokolásból nagyon világosan következik, hogy maguk a szóban forgó akciók minősülnek állami támogatásnak, nem pedig a járulékok.
- 39 A határozat a járulékok természetét ahhoz képest vizsgálja, hogy állami forrásból származnak-e. A Bizottság a határozat (74) preambulumbekkezdésében azzal a következtetéssel zárja e vizsgálatot, hogy a jelen esetben adójellegű járulékokról, tehát állami forrásokról van szó.

40 Kétségtelen, hogy a határozat (134) preambulumbekzdése a Bíróság C-261/01. és C-262/01. sz., Van Calster és társai egyesített ügyekben 2003. október 21-én hozott ítélete (EBHT 2003., I-2249. o.) 53. és 54. pontjában foglalt elvre hivatkozik, mely szerint, amennyiben egy támogatási intézkedés, amelynek szerves részét képezi annak finanszírozási módja is, a bejelentési kötelezettség elmulasztása mellett került végrehajtásra, a nemzeti bíróságok elvben kötelesek elrendelni a kifejezetten az érintett támogatás finanszírozására szolgáló adók, illetve járulékok visszafizetését. A Bizottság ugyanakkor nem vizsgálja meg, hogy a jelen esetben fennállnak-e ennek az elvnek az alkalmazási feltételei. Márpedig ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy ahhoz, hogy egy adó egy támogatási intézkedés szerves részének legyen tekinthető, az adó és a támogatás között a vonatkozó nemzeti szabályozás alapján kötelező hozzárendeltségi viszonyoknak kell fennállnia abban az értelemben, hogy az adó bevétele kötelező módon a támogatás finanszírozásához van rendelve. Amennyiben egy ilyen viszony fennáll, az adóbevétele nagysága közvetlenül befolyásolja a támogatás jelentőségét, és ebből következően annak értékelését is, hogy a támogatás összeegyeztethető-e a közös piaccal (lásd a Bíróság C-266/04–C-270/04., C-276/04. és C-321/04–C-325/04. sz., Casino France és társai egyesített ügyekben 2005. október 27-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-9481. o.] 40. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). A határozat azonban nem utal arra, hogy kötelező hozzárendeltségi viszony állna fenn a járulékok fizetése és a folyósított támogatások összege között, és nem szolgáltat semmilyen bizonyítékot, amely lehetővé tenné az ilyen viszony fennállásának megállapítását. A felperesek sem terjesztettek elő részletesebb érvelést az ilyen viszony fennállásának alátámasztása érdekében.

41 Másodszor, a nemzeti bíróságok előtt már jelenleg folyamatban lévő peres eljárásokkal kapcsolatban hangsúlyozni kell, hogy a felperesek, jóllehet azt hangoztatják, hogy több ilyen per van folyamatban, csupán egyre hivatkoznak. A CIVR által a SCEA Marty ellen a perpignani elsőfokú bíróság előtt 2004. december 6-án indított eljárásról van szó.

42 Ki kell emelni, hogy ez a jogvita a 2004. szeptember 29-én készített elszámolás szerinti „önkéntes kötelező járulékok” meg nem fizetésére, nem pedig a határozat 1. cikke (3) bekezdésében említett, 1998. január 1-je és 2000. december 31-e között reklám-, promóciós és működési akciók formájában nyújtott állami támogatások folyósítására vonatkozik. Ezenkívül semmilyen módon nem állapítható meg, hogy a perben érvényesített járulékok ilyen támogatások folyósításához kapcsolódnak.

- 43 A felperesek tehát nem bizonyították, hogy fennállna annak valós kockázata, hogy az 1998. január 1-je és 2000. december 31-e között reklám-, promóciós és működési akciók formájában nyújtott állami támogatásokra vonatkozó peres eljárások befolyásolják a jogi helyzetüket.
- 44 Végül harmadszor, sem a múltra, sem pedig a jövőre nézve nem bizonyul meggyőzőnek az az érv, mely szerint ezek a jogviták jogbizonytalanságot idéznek elő azáltal, hogy teljes mértékben destabilizálják az ágazaton belüli szakmák működését.
- 45 A múlttal kapcsolatban a felperesek csak a CIVR és a SCEA Marty közötti jogvitára hivatkoznak, amely – mivel az utóbbi társaság által az említett bizottság részére fizetendő járulékokra vonatkozik – önmagában nem képes destabilizálni az egész ágazatot, még ha fel is tételezzük, hogy összefüggésben áll a határozattal. A felperesek mindenesetre semmilyen bizonyítékot nem szolgáltatottak, amely lehetővé tenné annak megállapítását, hogy a szóban forgó reklám-, promóciós és működési akciók állami támogatásnak minősítése destabilizálja vagy veszélyezteti az érintett szakmákat.
- 46 Mint azt a Bizottság a tárgyaláson hangsúlyozta, és amelyet az Elsőfokú Bíróság tudomásul vett, a határozat nem magukat a járulékokat minősíti állami támogatásnak, vagyis nem keletkeztet kötelezettséget arra, hogy a járulékokat fizessék vissza a járulékfizetőknek. A Bizottság kijelentette, hogy ezt levélben is hajlandó megerősíteni a felperesek részére.
- 47 Ami a jövőbeli szakmaközi fellépések esetleges destabilizálását illeti, a felperesek a megtámadott aktus megsemmisítése iránti kérelemhez fűződő érdek igazolása érdekében nem hivatkozhatnak bizonytalan jövőbeli helyzetekre (lásd ebben az értelemben a fenti 28. pontban hivatkozott Sniace kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 26. pontját).

48 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a határozat 1. cikke (3) bekezdése elleni eljáráshoz fűződő érdekük létrejött, és az jelenleg is fennáll. Ezért a keresetet elfogadhatatlannak kell nyilvánítani annyiban, amennyiben az a határozat 1. cikke (3) bekezdésének megsemmisítésére irányul.

A felperesek kereshetőségi jogáról a határozat 1. cikkének (1) bekezdése vonatkozásában

A felek érvei

49 A Bizottság szerint a felperesek a határozat 1. cikkének (1) bekezdése elleni „eljáráshoz fűződő közvetlen és személyes érdekekkel” sem rendelkeznek. Jelen esetben nem kétséges, hogy a határozat címzettje a francia állam, nem pedig a felperesek, meg kellene tehát állapítani, hogy a megtámadott aktus – amelyet formálisan valamely tagállamhoz címeztek – mindhárom felperest közvetlenül és személyében érinti-e.

50 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a természetes és jogi személyek által benyújtott megsemmisítés iránti keresetek elfogadhatósága feltételeinek meghatározása érdekében különbséget kell tenni az általános hatályú aktusok és az egyedi aktusok között. Jelen esetben a határozat általános hatályú aktusnak minősül, mivel olyan támogatási programra vonatkozik, amely meg nem határozott és meg nem határozható számú vállalkozásra alkalmazandó, kizárólag annak alapján, hogy azon vállalkozások meglehetősen tág kategóriájához tartoznak-e, amelyek természetes édesbort állítanak elő.

51 A Bizottság a Salvattal kapcsolatban azt állítja, hogy a határozat nem érinti őt személyében. Ahhoz ugyanis, hogy az általános hatályú határozat a felperes vonatkozásában egyedi határozatnak minősülhessen, az kellene, hogy a felperes olyan személyes tulajdonságokra vagy sajátos körülményekre tudjon hivatkozni, amelyek minden más

személytől megkülönböztetnék őt. Márpedig nem ez a helyzet áll fenn. A határozat minden olyan vállalkozás helyzetére hatással volt, amelyek a pihentetési támogatásban részesülhettek. A határozat nem sértette bizonyos vállalkozások olyan egyedi jogait, amelyek eltérnek a támogatásokban részesülő egyéb vállalkozások jogaitól.

52 Ezt az álláspontot megerősítik a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság különböző ítéletei, és nem kérdőjelezi meg a Bíróság C-15/98. és C-105/99. sz., Olaszország és Sardegna Lines kontra Bizottság egyesített ügyekben 2000. október 19-én hozott ítélete (EBHT 2000., I-8855. o.) (a továbbiakban: Sardegna Lines-ítélet), valamint a Bíróság C-298/00. P. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2004. április 29-én hozott ítélete (a továbbiakban: az Alzetta-ítélet) (EBHT 2004., I-4087. o.) sem.

53 A határozat megtámadott rendelkezései közvetlenül sem érintik a Salvatot. Az egyetlen rendelkezés, amely a felpereseket – és különösen a Salvatot – közvetlenül érinthetné, a 2. cikk, amely előírja a Francia Köztársaság számára, hogy térítse vissza az 1. cikkben említett, a közös piaccal összeegyeztethetetlen támogatásokat. Márpedig a határozat 2. cikkét egyik felperes sem támadta meg.

54 A Bizottság következképpen azt állítja, hogy a Salvat nem rendelkezik sajátos jellemzőkkel, és nincs olyan ténybeli helyzetben, amely a Francia Köztársaság által végrehajtott program minden más, tényleges vagy potenciális kedvezményezettjétől megkülönböztetné őt. A Salvat tehát nem felel meg az Elsőfokú Bíróság előtti keresetindításra vonatkozóan az EK 230. cikk negyedik bekezdésében előírt feltételeknek.

55 Ami a CIVDN-t illeti, az ő keresete mindenképp elfogadhatatlan, figyelembe véve az egyéni érdekeltiségének nyilvánvaló hiányát. A Bizottság azt állítja, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a vállalkozások olyan társulása, amely nem címzettje a megtámadott aktusnak, abban az esetben rendelkezik keresetőségi joggal, ha az eljáráshoz saját érdeke fűződik többek között azért, mert a szóban forgó aktus befolyásolja a tárgyalási helyzetét, vagy pedig abban az esetben, ha a társulás az általa

képviselt egy vagy több tagjának a helyébe lép, amennyiben a tagjai maguk is olyan helyzetben vannak, hogy elfogadható keresetet nyújthatnának be. Márpedig a CIVDN egyrészt nem terjesztett elő semmilyen, a tagjai által hivatkozott indoktól eltérő saját indokot. Különösen nem vitatott, hogy e bizottság a közigazgatási eljárás során nem játszott semmilyen szerepet. Másrészt a társulás tagjai – mint a Salvat – nem rendelkeznének keresetösségi joggal, vagyis a CIVDN-nek ugyanezen okok miatt az ő helyükbe lépve sincs keresetösségi joga.

- 56 A Bizottság a CNIV-vel kapcsolatban emlékeztet arra, hogy a CNIV az olyan borászati szövetségeket öleli fel, amelyek az állam által elismert magánjogi szervezetként működnek. A Bizottság szerint a CIVDN keresete elfogadhatatlanságának alátámasztása érdekében előadott érvek megfelelően és még inkább irányadóak a CNIV-re. Ez utóbbi tagjai között ugyanis nem szerepelnek a határozat értelmében nyújtott támogatások olyan kedvezményezettjei, amelyek a megsemmisítés érdekében egyénileg eljárhatnának.
- 57 A felperesek a maguk részéről azt állítják, hogy a megtámadott határozat közvetlenül és személyükben érinti őket.
- 58 A Salvat azt állítja, hogy fennáll a közvetlen érintettsége, mivel a határozat 2. cikkében foglalt, a Francia Köztársaságra vonatkozó visszatérítési előírás befolyásolja a jogi helyzetét. A Salvat szerint ugyanis a francia államnak nincs semmilyen mérlegelési jogköre, vissza kell térítenie a vállalkozással azt az egyedi támogatást, amelyet a részére nyújtottak. Ugyanakkor, jóllehet igaz, hogy a határozatban foglalt, a Francia Köztársasághoz intézett, a visszatérítésre vonatkozó előírás léte közvetlen kapcsolatot keletkeztet a Salvat helyzete és a határozat között, ez a megállapítás azonban nem foglalja magában, hogy a Salvat-nak a keresete elfogadhatósága érdekében meg kellene támadnia a határozat 2. cikkét. A visszatérítésre vonatkozó, a határozatban foglalt előírás egyedüli címzettje ugyanis az érintett tagállam. A Salvat hozzáteszi, hogy végeredményben mindenekelőtt a szóban forgó intézkedések támogatásnak minősítése az, ami befolyásolja a jogi helyzetét, és ha a határozat 1. cikkének (1) bekezdését megsemmisítenék, a továbbiakban semmilyen visszatérítési kötelezettség nem állna fenn a 2. cikk értelmében.

- 59 A Salvat úgy véli, hogy a határozat személyében is érinti őt, mint az olyan támogatási program címén nyújtott egyedi támogatás tényleges kedvezményezettjének minősülő vállalkozást, amelynek kapcsán elrendelték a támogatások visszatérítését. A Salvat helyzete a Sardegna Lines helyzetével azonos, amelynek a keresetét a Bíróság elfogadhatónak ítélte (a fenti 55. pontban hivatkozott Sardegna Lines ítélet). A Salvat szerint azokban az ítéletekben, amelyekre a Bizottság az álláspontjának alátámasztása érdekében hivatkozik, a Bíróság olyan ténybeli körülmények alapján állapította meg az elfogadhatatlanságot, amelyek ezekre az ügyekre voltak jellemzők, amelyekben a szóban forgó határozat nem tartalmazott a már folyósított támogatások visszatérítésére vonatkozó előírást. A Salvat arra hivatkozik, hogy a Bizottság által bevezetett, az egyedi támogatásokra vonatkozó, és ezért elfogadható, valamint a támogatási programokra vonatkozó, és ezért elfogadhatatlan megsemmisítési keresetek közötti különbségtétel teljes egészében mesterkéltnak, és azt nem támasztja alá a Bizottság által hivatkozott ítélkezési gyakorlat.
- 60 A CIVDN azt állítja, hogy saját érdeke fűződik az eljáráshoz. Valamely szervezet eljáráshoz fűződő saját érdekének bizonyítása nem tehető függővé a szervezet tárgyalói minőségétől, és nem is korlátozható azzal. A megtámadott határozat közvetlenül érinti a CIVDN által végrehajtott és az általa bevezetett járulékokból finanszírozott szakmaközi fellépéseket, valamint megakadályozza a CIVDN-t a saját hatásköreinek gyakorlásában.
- 61 A CIVDN azt állítja, hogy az eljáráshoz fűződő érdeke azon tagjai kollektív érdekeinek védelme vonatkozásában is fennáll, akiket a határozat közvetlenül és személyükben érint. Márpedig e tagok egyénileg jogosultak lennének megsemmisítés iránti keresetet benyújtani a határozat ellen azoknak a támogatásoknak a tényleges kedvezményezettjeként, amelyeknek a visszatérítését a Bizottság elrendelte.
- 62 A CNIV mint az 1901. július 1-jei törvénnyel szabályozott közhasznú szervezet azt állítja, hogy a borágazati szakmák képviselőjének minőségében, valamint e szakmák kollektív érdekeinek védelmezőjeként nyilvánvalóan fennáll az eljáráshoz fűződő saját érdeke. Emlékeztet arra, hogy az alapokmánya értelmében többek között „az eredetmegjelöléssel ellátott borokkal kapcsolatos szakmák perbeli képviselőjének biztosítása” képezi a célját.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 63 Az EK 230. cikk negyedik bekezdése szerint bármely természetes vagy jogi személy eljárást indíthat a neki címzett határozat vagy az olyan határozat ellen, amelyet ugyan rendeletként vagy egy másik személyhez címzett határozatként hoztak, de őt közvetlenül és személyében érinti.
- 64 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely határozat címzettjein kívüli jogalanyok csupán akkor hivatkozhatnak személyes érintettségükre, ha e határozat bizonyos, egyedülálló minőségük miatt vagy valamely olyan ténybeli helyzet miatt érinti őket, amely minden más személyhez képest jellemző rájuk, és e tény őket a határozat címzettjeivel analóg módon személyesen érintetté teszi (a Bíróság 25/62. sz., Plaumann kontra Bizottság ügyben 1963. július 15-én hozott ítélete [EBHT 1963., 197. o.]; a Bíróság C-321/95. P. sz., Greenpeace Council és társai kontra Bizottság ügyben 1998. április 2-án hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1651. o.] 7. és 28. pontja, valamint a fenti 52. pontban hivatkozott Sardegna Lines ítélet 32. pontja).
- 65 Jelen esetben nem vitatott, hogy a határozat címzettje a Francia Köztársaság, nem pedig a felperesek. Meg kell tehát vizsgálni, hogy a megtámadott aktus a felperesek mindegyikét közvetlenül és személyében érinti-e.
- 66 Az Elsőfokú Bíróság célszerűnek ítéli először azt megvizsgálni, hogy a Salvat személyében és közvetlenül érintett-e a határozat 1. cikkének (1) bekezdése által.
- 67 A Bíróság úgy ítélte meg, hogy valamely vállalkozás a Bizottság ágazati támogatási programot tiltó határozatát, ha őt ez a határozat nem érinti, főszabály szerint csak a szóban forgó ágazathoz való tartozása miatt és az említett rendszer potenciális kedvezményezettjének minőségében támadhatja meg. Az ilyen határozat ugyanis a

felperes vállalkozás vonatkozásában olyan általános hatályú intézkedésként jelenik meg, amely objektív módon meghatározott helyzetekre alkalmazandó, és amely általánosan és elvontan körülírt személyek vonatkozásában fejt ki joghatásokat (lásd a fenti 52. pontban hivatkozott Alzetta-ügyben hozott ítélet 36. és 37. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

- 68 Meg kell állapítani, hogy a határozat nem azonosítja a szóban fogó támogatás kedvezményében részesülő vállalkozást/vállalkozásokat. A határozat 1. cikkének (1) bekezdése a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánítja a Francia Köztársaság által pihentetési támogatás formájában „azon francia bortermelőknek nyújtott állami támogatás[t], akik vállalták, hogy az 1996-os szürettől a 2000-es szüretig bezárólag nem tartanak igényt a „Rivesaltes” vagy „Grand Roussillon” eredetmegjelölések használatára”. A határozat (9)–(11) preambulumbekzdéséből kiderül, hogy a minden pihentetett hektár után évente 5 000 FRF összegű pihentetési támogatást „az olyan parcellák után” folyósították, „amelyek 1995-ben „Rivesaltes” vagy „Grand Roussillon”bort termeltek, és az 1996-os szürettől a 2000-es szüretig terjedő időszakban asztali vagy tájbor termelésére álltak át”. A határozat tehát a fent hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerinti objektív módon meghatározott helyzetekre alkalmazandó, valamint általánosan és elvontan körülírt személyek vonatkozásában fejt ki joghatásokat.
- 69 Emlékeztetni kell ugyanakkor arra, hogy a Bíróság a fenti 52. pontban hivatkozott Sardegna Lines ítélet 34. és 35. pontjában úgy ítélte meg, hogy mivel az ezen ügy tárgyát képező határozat a Sardegna Lines nevű vállalkozást nem csupán a szardíniai hajózás területén működő vállalkozásként, vagyis a szardíniai hajóflottákra vonatkozó támogatási program potenciális kedvezményezettjeként, hanem az e program címén nyújtott egyedi támogatás – amelynek visszafizetését a Bizottság elrendelte – tényleges kedvezményezettjének minőségében is érintette, a vállalkozás az említett határozat által személyében érintettnek minősült, a határozat ellen benyújtott keresete pedig elfogadható volt (lásd ebben az értelemben a fenti 52. pontban hivatkozott Alzetta-ügyben hozott ítélet 38. és 39. pontját is).
- 70 Ezért meg kell vizsgálni, hogy a Salvat valamely ágazati támogatási program keretében nyújtott olyan egyedi támogatás tényleges kedvezményezettjének minősül-e, amelynek a visszatéríttetését a Bizottság elrendelte.

- 71 A Salvat a keresetlevél mellékleteként csatolja a „Pihentetési támogatás – Rivesaltes-terv” című, a CIVDN könyvelője által hitelesített átutalási kimutatást, amelyből kiderül, hogy a Salvat összesen 91 041,50 FRF-ban részesült pihentetési támogatás jogcímén. Ebből a dokumentumból kiderül, hogy az átutalt összegek vállalkozásonként eltérnek, vagyis az egyes vállalkozások sajátos jellemzői szerint egyéniesítve vannak. Ezért a Salvat az ágazati támogatási program keretében nyújtott egyedi támogatás tényleges kedvezményezettjének minősül.
- 72 Ezenkívül a határozat 2. cikkéből kiderül, hogy a Bizottság elrendelte a szóban forgó támogatás visszatéríttetését.
- 73 A határozat 1. cikkének (1) bekezdése ezért személyében érinti a Salvatot.
- 74 E megállapítást nem cáfolja meg a Bizottság által az álláspontjának alátámasztása érdekében hivatkozott ítélkezési gyakorlat. Ennek az ítélkezési gyakorlatnak az elemzése ugyanis rávilágít az érintett ügyek és a jelen ügy között fennálló összefüggésbeli különbségre, többek között annak kapcsán, hogy az érintett ügyek igen többségében nem került sor a támogatás visszatéríttetésének elrendelésére.
- 75 Ami a Salvat közvetlen érintettségét illeti, mivel a határozat 2. cikke kötelezi a Francia Köztársaságot, hogy tegyen meg minden szükséges intézkedést a többek között az 1. cikk (1) bekezdésében említett, a közös piaccal összeegyeztethetetlen támogatások visszatéríttetése érdekében, a Salvat pedig ezekben a támogatásokban részesült, és vissza kell térítenie azokat, meg kell állapítani, hogy a Salvatot e rendelkezések közvetlenül érintik (lásd ebben az értelemben a fenti 52. pontban hivatkozott Sardegna Lines ügyben hozott ítélet 36. pontját).

- 76 A közvetlen érintettségnek az ítélkezési gyakorlatból levezethető két feltétele ugyanis, hogy egyrészt a szóban forgó jogi aktusnak közvetlen hatást kell gyakorolnia a magán-személy jogi helyzetére, másrészt pedig a nevezett jogi aktus nem hagyhat semmilyen mérlegelési lehetőséget a végrehajtásával megbízott címzettek számára. Márpedig nem vitatott, hogy jelen esetben e két feltétel teljesül.
- 77 Ezen a következtetésen nem változtat a Bizottság által hivatkozott tény, miszerint a felperesek nem támadták meg a határozat azon rendelkezését, amely a szóban forgó támogatás visszatéríttetésére kötelezi a Francia Köztársaságot. A felperes közvetlen érintettsége a fent hivatkozott két feltétel teljesülésétől függ, anélkül hogy ennek kapcsán szerepet játszana az a tényező, hogy a felperes megtámadta-e vagy sem a Francia Köztársaság visszatéríttetésre kötelezését.
- 78 Hozzá kell tenni, hogy a határozat a 2. cikket az 1. cikk (1) és (2) bekezdéséhez köti, oly módon, hogy e rendelkezéseket nem lehet elkülönítve vizsgálni. Az 1. cikk (1) bekezdésének a felperes által kért megsemmisítése a visszatéríttetés elrendelését is megszüntetné.
- 79 A Salvat által a határozat 1. cikkének (1) bekezdése ellen benyújtott keresetet tehát elfogadhatónak kell nyilvánítani, anélkül hogy szükséges lenne megvizsgálni, hogy a többi felperes közvetlenül és személyében érintett-e.
- 80 E megfontolások alapján a keresetet, amennyiben az a határozat 1. cikkének (3) bekezdése ellen irányul, elfogadhatatlannak, amennyiben pedig a határozat 1. cikkének (1) bekezdése ellen irányul, elfogadhatónak kell nyilvánítani.

Az ügy érdeméről

- 81 A felperesek a határozat 1. cikkének (1) bekezdése elleni keresetük alátámasztása érdekében két jogalapra hivatkoznak. Az első jogalap az indokolási kötelezettség megsértésén, a második pedig az EK 87. cikk (1) bekezdésének megsértésén alapul.

Az indokolási kötelezettség megsértésére alapított első jogalapról

A felek érvei

- 82 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság által a pihentetési támogatás, valamint az egyes bejegyzett eredetmegjelölésekre vonatkozó reklám-, promóciós és működési akciók finanszírozására szolgáló szakmaközi járulékok természetével kapcsolatban az EK 87. cikkre tekintettel végzett értékelés nincs kellően megindokolva. A Bizottság ezzel megsértette az EK 253. cikkben meghatározott, az állami támogatások területén különösen határozottan előírt indokolási kötelezettségét.
- 83 A határozat (74) preambulumbekzdése szűkszavúan foglalja össze az állami támogatás fennállását meghatározó tényezőket. Ezek a felületes megfontolások nem teszik lehetővé azoknak az indokoknak a megértését, amelyek alapján a Bizottság úgy ítélte meg, hogy jelen esetben teljesülnek az állami támogatásokra vonatkozóan a Bíróság ítélkezési gyakorlatában meghatározott kritériumok. A határozat a Bíróság ítélkezési gyakorlatában meghatározott szabályoknak még a lényegét sem ismerteti.

- 84 A felperesek szerint a Bizottság a támogatásnak minősített intézkedések mindegyikét köteles volt megnevezni, és köteles volt megindokolni, hogy milyen okból teljesül az EK 87. cikk alkalmazásának mind a négy feltétele. Márpedig a Bizottság a határozatban még arra sem fordított gondot, hogy az EK 87. cikk (1) bekezdésére tekintettel folytatott vizsgálat szakaszában különbséget tegyen a szóban forgó különböző intézkedések között.
- 85 A felperesek mellékesen megjegyzik, hogy a szelektív versenyelőny fennállásával kapcsolatban a határozat indokolása még a bizonyítási teher egyenes megfordításán is alapul, mivel a Bizottság megalégszik annyival, hogy „nem került megállapításra, hogy a támogatások kedvezményezettjei minden esetben a szóban forgó járulékek befizetői lennének”.
- 86 A Bizottság emlékeztet az indokolási kötelezettségre vonatkozó ítélkezési gyakorlatra, különösen arra, hogy elegendő azon tényeket és jogi megfontolásokat ismertetnie, amelyek a határozat főbb tartalmi elemei vonatkozásában különös jelentőséggel bírnak, valamint hogy az olyan határozat, amely az állandó határozathozatali gyakorlat sorába illeszkedik, összefoglaló jelleggel indokolható.
- 87 A Bizottság szerint a határozat releváns szövegrészeiből következik, hogy az jogilag megkövetelt módon indokolt. A Bizottság ezzel kapcsolatban idézi a határozat (38)–(40), (74) – az ehhez tartozó 12. lábjegyzettel együtt –, valamint (121) preambulumbekkezdését.
- 88 A Bizottság úgy véli, hogy az elemzést nem kellett tovább folytatnia azon okokra vonatkozóan, amelyek miatt a hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerinti kritériumok nem teljesültek. Véleménye szerint ugyanis a vitatott programból világosan következik, hogy egyrészt az állam a CIVDN közvetítésével szabadon rendelkezhetett a szóban forgó forrásokkal, másrészt pedig a határozat 1. cikkében említett intézkedések finanszírozása nem kizárólag a kérdéses szakmai szervezet tagjainak volt tulajdonítható, hanem egyértelműen az állami politika részét képezte.

- 89 A Bizottság ezenkívül arra hivatkozik, hogy a keresetlevélben foglalt, az indokolás elégtelenségére vonatkozó állítás csak a szakmaközi járulékokra korlátozódott. Márpedig a Bizottság hangsúlyozza, hogy erre vonatkozóan nem hozott semmilyen határozatot, mivel a szakmaközi járulékok természete nem képezi részét a határozat rendelkező részének.
- 90 Mindenesetre a Bizottság másodlagosan úgy ítéli meg, hogy ez a jogalap elfogadhatatlan, mivel a felperesek nem magyarázták meg, hogy a határozatnak az állami támogatás fennállására vonatkozó indokolása, ahogy az a határozat (71)–(82) preambulumbekzdésében megjelenik, egészében miért nem kielégítő az EK 253. cikkben foglalt feltételekre figyelemmel.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 91 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azt a kérdést, hogy valamely határozat indokolása kielégíti-e az EK 253. cikkben foglalt követelményeket, nemcsak szövegezése, de a szövegösszefüggés fényében, valamint az érintett területet szabályozó jogszabályok együttesének fényében is kell értékelni. Jóllehet a Bizottság a határozat indokolásában nem köteles válaszolni az érdekeltek által a közigazgatási eljárás során hivatkozott minden ténybeli és jogkérdésre, figyelembe kell azonban vennie a szóban forgó ügy valamennyi körülményét és valamennyi releváns elemét annak érdekében, hogy lehetővé tegye a közösségi bíróság számára a felülvizsgálati jogkörének gyakorlását, valamint mind a tagállamok, mind pedig az érdekelt állampolgárok számára azoknak a feltételeknek a megismerését, amelyek mellett ő a Szerződést alkalmazta (lásd az Elsőfokú Bíróság T-371/94. és T-394/94. sz., British Airways és társai és British Midland Airways kontra Bizottság egyesített ügyekben 1998. június 25-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-2405. o.] 94. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 92 Az indokolási kötelezettség vizsgálatakor a jelen összefüggésben arra kell felhívni a figyelmet, hogy az állami támogatások ellenőrzésére irányuló eljárás olyan eljárás, amelyet a támogatás nyújtásáért felelős tagállam ellen indítanak, és hogy az

EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti érintett felek, akik közé a támogatás címzettje tartozik, nem jogosultak kontradiktórius jelleggel megvitatni az ügyet a Bizottsággal úgy, mint a fent említett tagállam (lásd az Elsőfokú Bíróság T-198/01. sz., Technische Glaswerke Ilmenau kontra Bizottság ügyben 2004. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2717. o.] 61. pontját és ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

93 A fentieket figyelembe véve kell vizsgálni, hogy a határozat indokolása megfelel-e az EK 253. cikkben foglalt követelményeknek.

94 A Bizottság a határozatban az EK 87. cikk (1) bekezdésének idézésével ((71) preambulumbekendés) kezdi a vizsgálatot (1. pont). Ezt követően (V.1.1. pont, (73)–(76) preambulumbekendés) az „állami forrásokból finanszírozott, szelektív versenyező fennállását” vizsgálja. E preambulumbekendések szövege a következő:

„(73) Támogatásnak tekinthető minden olyan intézkedés, amely bármely formában, közvetlenül vagy közvetve kedvez bizonyos vállalkozásoknak, vagy amely olyan gazdasági előnynek tekintendő, amelyhez a kedvezményezett vállalkozás normális piaci körülmények között nem jutott volna hozzá.

(74) Ami a szóban forgó járulékok természetét illeti, a Bizottság megjegyzi, hogy egy állami hatóság által hozott jogi aktus elfogadása volt szükséges hozzá, hogy hatásukat maradéktalanul kifejthessék, valamint hogy a belőlük befolyó források egy államilag támogatott politika végrehajtásának eszközeként szolgáltak. Továbbá nem került megállapításra, hogy a támogatások kedvezményezettjei minden esetben a szóban forgó járulékok befizetői lennének. Ezért a járulékok nem teljesítik a Bíróság ítélkezési gyakorlata által javasolt kritériumokat, amelyek alapján kívül esnének a Szerződés 87. cikke (1) bekezdésének hatályán. Mindezek alapján a Bizottság úgy véli, hogy a jelen esetben adójellegű járulékokról, tehát állami forrásokról van szó.

(75) A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint támogatásnak minősülnek mindazok az intézkedések, amelyek bármely formában könnyítenek a vállalkozások költségvetésére rendes esetben nehezedő terheken, illetve amelyek bár a szó szoros értelmében nem támogatások, de a támogatásokkal azonos természetűek és ugyanolyan hatással bírnak.

(76) Ami a támogatás fennállását illetve természetét illeti, ennek értékelését a Rivesaltes-terv potenciális kedvezményezettjei, valamint az egyes bejegyzett eredetmegjelölések reklám- és promóciós kampányaira és a működési költségekre szolgáló szakmaközi járulékok és finanszírozásuk szintjén [helyesen: az egyes bejegyzett eredetmegjelölésekre vonatkozó reklám-, promóciós és működési akciókra szolgáló szakmaközi járulékok, illetve ezen akciók finanszírozása szintjén] kell elvégezni. Jelen esetben a támogató intézkedések kedveztek bizonyos vállalkozásoknak, mivel a támogatást csak egy meghatározott régióban működő ellenőrzött eredetmegjelölésű bor termelőinek folyósították.”

95 A (74) preambulumbekazdéshez kapcsolódik a 12. lábjegyzet, amely a Bíróság C-345/02. sz., Pearle és társai ügyben 2004. július 15-én hozott ítéletére (EBHT 2004., I-7139. o.) vonatkozó utalást tartalmaz, a (75) preambulumbekazdés pedig a 13. lábjegyzetben a Bíróság C-355/00. sz. Freskot-ügyben 2003. május 22-én hozott ítéletére (EBHT 2003., I-5263. o.) utal.

96 A határozat ezt követően „A tagállamok közötti kereskedelemre tett hatás [helyesen: a tagállamok közötti kereskedelem érintettsége]” cím alatt (V.1.2. pont) öt preambulumbekazdésben ((77)–(81)) foglalkozik a tagállamok közötti kereskedelem érintettségének kritériumával.

97 A határozat végül a „Következtetések a Szerződés 87. cikke (1) bekezdése szerinti »támogatás« jellegéről” cím alatt (V.1.3. pont), a (82) preambulumbekazdésben az alábbiakat tartalmazza:

„A Bizottság a fentiekben kifejtett tényekre figyelemmel úgy véli, hogy az egyes meghatározott régiókban működő, bejegyzett eredetmegjelölésű borokat termelő vállalkozások javára foganatosított intézkedések állami forrásokból finanszírozott versenyelőnyt jelentenek e termelők számára, amelyből egyéb piaci szereplők nem részesedhetnek, és amely azáltal, hogy egyes vállalkozásoknak és termékeknek

kedvez, torzítja vagy torzulással fenyegeti a versenyt, miután hatással lehet a tagállamok közötti kereskedelemre. Az intézkedés tehát a Szerződés 87. cikke (1) bekezdése szerinti állami támogatásnak minősül.”

98 Először is meg kell állapítani, hogy a többek között a pihentetési támogatás finanszírozására szolgáló szakmaközi járulékok természetével kapcsolatban a határozat (74) preambulumbekkezdése pontos indokolást tartalmaz. A szóban forgó járulékok kapcsán „állami hatóság által hozott jogi aktus elfogadása volt szükséges hozzá, hogy hatásukat maradéktalanul kifejthessék”, valamint „a belőlük befolyó források egy államilag támogatott politika végrehajtásának eszközeként szolgáltak”. „Adójellegű járulékokról, tehát állami forrásokról” van szó. Ezenkívül a határozat (29) preambulumbekkezdése a járulékok természetével kapcsolatban ismerteti a Bizottság által a vizsgálati eljárás megindításakor felvetett érveket, valamint azokhoz pontosítást fűz.

99 Másodszor, jóllehet igaz, hogy a határozat nem jelöli meg a Bíróság ítélkezési gyakorlatában kialakított azon kritériumokat, amelyek lehetővé teszik az EK 87. cikk (1) bekezdésében foglalt tilalom alóli mentesülést, idézi azonban ezt a cikket ((71) preambulumbekkezdés) és a támogatásnak tekintendő intézkedéseket meghatározó ítélkezési gyakorlatot ((73)–(75) preambulumbekkezdés), valamint kifejti azokat az okokat, amelyek miatt e cikket és az ítélkezési gyakorlatot a jelen esetben alkalmazni kell ((74), valamint (76)–(82) preambulumbekkezdés). A Bizottságnak azokat az okokat kellett megjelölnie, amelyek miatt a szóban forgó intézkedések az EK 87. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartoznak, nem pedig ennek az ellenkezőjét. Azt a tényt, hogy a Bizottság megelégszik a fenti 95. pontban hivatkozott Pearle és társai ügyben hozott ítéletre történő utalással, és nem bocsátkozik az ellenkezőjének részletes bizonyításába, nem lehet az indokolási kötelezettség megsértésének tekinteni.

100 Harmadszor, ami a szóban forgó intézkedések mindegyikének külön indokolására vonatkozó állítólagos követelményt illeti, az Elsőfokú Bíróság T-93/02. sz., Confédération nationale du Crédit mutuel kontra Bizottság ügyben 2005. január 18-án hozott ítéletéből (EBHT 2005., II-143. o.) nem vezethető le, hogy a Bizottság

által támogatásnak vélt minden egyes intézkedés vonatkozásában külön meg kellene indokolni az EK 87. cikk alkalmazásának mind a négy feltételét.

- 101 A fenti ügyben ugyanis az Elsőfokú Bíróság abból a megállapításból indult ki, hogy a megtámadott határozat rendelkező részében a támogatás fogalmának meghatározása nem volt elegendő ahhoz, hogy az érdekeltek és az Elsőfokú Bíróság megismerhessék, hogy a jelen ügyben mely vagy melyek azok az intézkedések, amely vagy amelyek támogatást képeznek (73. pont). Az Elsőfokú Bíróság a 122. pontban hozzátette, hogy a megtámadott határozatot nem indokolták meg kellően a támogatásnak minősített intézkedések azonosítását illetően.
- 102 Márpedig jelen esetben nem ez a helyzet áll fenn, hanem épp az ellenkezője. A határozat rendelkező része a pihentetési támogatást, az átállítási tervet, valamint a reklám- és promóciós akciókat minősíti állami támogatásnak, minden intézkedésnek egy-egy bekezdést szentelve. Az érdekeltek és az Elsőfokú Bíróság tehát nehézség nélkül megismerhetik azokat az intézkedéseket, amelyek a jelen ügyben az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében támogatásnak minősülnek. Az Elsőfokú Bíróság egyébként emlékeztet arra, hogy mivel a kereset csak annyiban elfogadható, amennyiben a határozat 1. cikke (1) bekezdésének megsemmisítésére irányul, a vizsgálatnak a pihentetési támogatás indokolására kell korlátozódnia.
- 103 Ezenkívül jelen esetben – a fenti 100. pontban hivatkozott Confédération nationale du Crédit mutuel kontra Bizottság ügyben megtámadott határozattal ellentétben – a határozat indokolása legtöbbször különbséget tesz a vizsgált három intézkedés között. Így a határozat „Az intézkedés leírása” című II. pontban egymás után ismerteti a pihentetési támogatás (II.1.1. pont), az átállítási támogatás (II.1.2. pont), valamint a reklámra és promócióra szolgáló szakmaközi járulékok (II.2. pont) rendszerét. A határozat ezt követően, a Bizottság által a vizsgálati eljárás megindításának keretében kifejtett érvekre vonatkozó álláspont (II.3. pont) kapcsán ismét különbséget tesz a pihentetési támogatás ((30)–(32) preambulumbekzdés), az átállítás költségei ((33)–(37) preambulumbekzdés), valamint a reklám- és promóciós támogatások ((38) és (39) preambulumbekzdés) között. Ugyanígy a IV., a Francia Köztársaság által benyújtott észrevételekre vonatkozó pontban is érvényesül ez a megkülönböztetés, vagyis a pihentetési támogatás (IV.1.1. pont), az átállítási támogatás (IV.1.2. pont),

valamint a reklám- és promóciós akciók (IV.2. pont) között. A határozat végül a támogatások összeférhetőségének vizsgálata keretében (V.2. pont) ismét különbséget tesz a három intézkedés között, amennyiben a (95)–(106) preambulumbekzdés a pihentetési támogatásra, a (107)–(118) preambulumbekzdés az átállítási támogatásra, a (119)–(123) preambulumbekzdés pedig a reklám- és promóciós támogatásokra vonatkozik.

- 104 Kétségtelen, hogy a határozat az EK 87. cikk (1) bekezdésében meghatározott feltételek vizsgálata kapcsán, az „Állami forrásokból finanszírozott, szelektív versenyelőny fennállása” és „A tagállamok közötti kereskedelemre tett hatás [helyesen: a tagállamok közötti kereskedelem érintettsége]” címe alatt nem tesz különbséget a három intézkedés között. Ez a vizsgálat egyértelműen mindhárom érintett intézkedésre alkalmazandó. Lehetővé teszi ugyanakkor az érdekeltek számára annak megértését, hogy a Bizottság hogyan alkalmazta a Szerződést, az Elsőfokú Bíróság számára pedig azt, hogy a felülvizsgálati jogkörét gyakorolja. A határozat a felperesek által hivatkozott Le Levant-üggyel (az Elsőfokú Bíróság T-34/02. sz., Le Levant 001 és társai kontra Bizottság ügyben 2006. február 22-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-267. o.] 109–132. pontja) ellentétben megvizsgálja, hogy jelen esetben mennyiben teljesülnek az EK 87. cikk (1) bekezdésében meghatározott, a támogatások közös piaccal való összeegyeztethetlenségének megállapítására vonatkozó feltételek. Az a tény, hogy a határozat ezt a vizsgálatot összességében végzi el, önmagában nem tekinthető az indokolási kötelezettséggel ellentétesnek, annál is inkább, hogy az érintett intézkedések ugyanazon cselekvési tervbe illeszkednek.

- 105 Ebből következően az első jogalapot el kell utasítani, anélkül hogy vizsgálni kellene a Bizottság által a vizonválaszában másodlagosan levezetett érvelést.

Az EK 87. cikk (1) bekezdésének megsértésére alapított második jogalapról

- 106 A felperesek a jogalap első részében arra hivatkoznak, hogy a támogatás nem állami forrásból származik, a második részében pedig arra, hogy a szakmaközi járulékok nem tulajdoníthatók az államnak. Mivel azonban a felek beadványai gyakran összemoszák e jogalap két részét, együtt kell vizsgálni azokat.

A felek érvei

- 107 A felperesek emlékeztetnek arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében ahhoz, hogy a szóban fogó intézkedések állami támogatásnak minősüljenek, négy együttes feltételnek kell megfelelniük. Márpedig jelen esetben e feltételek egyike hiányzik, mégpedig az, amely szerint az intézkedéseknek az államtól kell származniuk, vagyis állami forrásból kell azokat finanszírozni és az államnak tulajdoníthatónak kell lenniük.
- 108 A felperesek hivatkoznak a Bíróság ítélkezési gyakorlatára, amelynek értelmében az olyan intézkedés, amelyet állami hatóság tesz ugyan kötelezővé, viszont magánvállalkozások finanszírozzák, anélkül hogy az állami hatóság bármikor rendelkezhetne a szóban forgó összegekkel, nem jár együtt az állami források közvetlen vagy közvetett átruházásával (a Bíróság C-379/98. sz. PreussenElektra-ügyben 2001. március 13-án hozott ítéletének [EBHT 2001., I-2099. o.] 59. pontja).
- 109 A felperesek szerint az ítélkezési gyakorlat értelmében az bizonyul meghatározó szempontnak, hogy elegendő mértékű rendelkezési jog áll-e fenn az intézkedések finanszírozására szolgáló alapok felett. Márpedig a Bizottság a határozatban egyedül abból a tényből vezette le a járulékok állami forrásból származó jellegét, hogy állami hatóság által hozott jogi aktus elfogadása volt szükséges hatásukat kifejtéséhez. A Bizottság tehát nem végezte el az ítélkezési gyakorlat által előírt vizsgálatot.
- 110 A felperesek előadják, hogy a szakmaközi járulékokkal kapcsolatban az állami beavatkozás arra korlátozódik, hogy szakmai, tehát magán eredetű kezdeményezés alapján jóváhagyja a járulékokat annak érdekében, hogy azokat a szakmaközi szervezet valamennyi tagja vonatkozásában kötelező jelleggel ruházza fel. Az állami hatóság csupán a pénzügyi szabályszerűségekre vonatkozó utólagos ellenőrzést végez, az alapok felett pedig soha nem gyakorol ellenőrzést. A CIVDN teljes körű önállóságot élvez mind az egyes bejegyzett eredetmegjelölésekre vonatkozó reklám-, promóciós és működési akciók finanszírozása és lefolytatása, mind pedig a pihentetési támogatás vonatkozásában.

- 111 A CIVDN működésének szigorúan szervezeti megközelítése nem veszi figyelembe e bizottság valós működését. Mindenképp előnyben kell részesíteni a funkcionális megközelítésen alapuló vizsgálatot.
- 112 A felperesek szerint a francia gazdasági miniszter legutóbbi, az állam által a mezőgazdasági szakmaközi szervezetek felett gyakorolt gazdasági és pénzügyi ellenőrzés módjairól szóló, 2006. március 31-i rendeletei tanúsítják, hogy az államnak semmilyen lehetősége nem áll fenn a szakmaközi szervezetek által szakmaközi járulékok formájában beszedett alapokkal való rendelkezésre.
- 113 A felperesek hangsúlyozzák, hogy a Bizottság nyilvánvaló hibát követ el annak megálapításával, hogy a pihentetési támogatást elsősorban azokból az adójellegű járulékból finanszírozzák, amelynek összege a Pyrénées régióban termelt minden hektoliter bor után 50 FRF. Épp ellenkezőleg, a pihentetési terv finanszírozására külön szakmaközi járulék beszedésére kerül sor, mint azt a CIVDN 96-1. sz. határozata tanúsítja. A szóban forgó adójellegű járulék a CIVDN forrásai között csekély jelentőséggel bír, mivel a CIVDN által nyújtott szolgáltatások finanszírozására szolgál.
- 114 Annak vizsgálatával kapcsolatban, hogy az egyes bejegyzett eredetmegjelölésekre vonatkozó reklám-, promóciós és működési akciók finanszírozására szolgáló szakmaközi járulékok az államnak tulajdoníthatók-e, a felperesek azt állítják, hogy a szakmaközi szervezethez hasonló magánjogi jogalany esetében az a kérdés bizonyul meghatározó szempontnak, hogy a kérdéses szervezet meghozhatja-e vagy sem a szóban forgó intézkedést anélkül, hogy figyelembe kellene vennie a hatóságok követelményeit. Márpedig nem vitatható, hogy ezek az akciók – a Rivesaltes-terv keretében tárgyalt intézkedésektől eltérően – semmilyen módon nem kapcsolódtak az állami politikához. Épp ellenkezőleg, a felperesek álláspontja szerint olyan intézkedésekről volt szó, amelyek meghozatalára kizárólag a szakmai körök által előzetesen meghatározott cél érdekében került sor. A Bizottság tehát tévesen alkalmazta a jogot, és nyilvánvalóan megsértette az EK 87. cikk (1) bekezdését azzal, hogy a határozat 1. cikkének (3) bekezdésében arra a következtetésre jutott, hogy ezek az akciók állami támogatásnak minősíthetők.

115 A Bizottság álláspontja szerint az 1956. október 20-i 55-1064. sz. rendelettel módosított, a CIVDN létrehozásáról szóló, 1943. április 2-i 200. sz. törvény egyszerű vizsgálata elegendő annak bizonyításához, hogy a vitatott intézkedések csak az államnak tulajdonítható aktusból eredhetnek, valamint hogy ezeknek az intézkedéseknek a finanszírozása állami forrásból történik. A Bizottság szerint e törvényből következik, hogy a CIVDN-ben egyenlő létszámban vannak jelen mind a termelők, mind pedig az állami hatóságok (2. cikk), a végrehajtó bizottsága pedig nagyrészt az állam képviselőiből áll (4. cikk). A Bizottság ezenkívül idézi az említett törvény 7. cikkét, amelynek értelmében a CIVDN vagy a végrehajtó bizottsága előterjesztései az érintett szakmák valamennyi tagjára kötelezővé válnak, amint jóváhagyta azokat – az adott esettől függően – a mezőgazdasági miniszter vagy a kormánybiztos. A Bizottság hivatkozik e törvény 14. cikkére is, amely előírja, hogy a költségvetést jóvá kell hagynia a mezőgazdasági miniszternek és a pénzügyminiszternek, valamint hogy a CIVDN ügyvitelével és a szakmai érdekű céljainak megvalósításával kapcsolatban felmerült költségeket vagy a termékek eladására kivetett, vagy pedig más módon beszedett adókból fedezik. A Bizottság végül hangsúlyozza, hogy az említett törvény 15. cikke akként rendelkezik, hogy a CIVDN pénzügyi irányítását az állam ellenőrzi. E feltételek mellett a Bizottság úgy véli, hogy nyilvánvalóan állami forrásokról és az államnak tulajdonítható aktusokról van szó.

116 A túlsúlyban lévő állami szerepvállalás fenti értelmezését jelentős mértékben megerősíti a Conseil français de la concurrence 2004. július 23-i, a „Rivesaltes” bejegyzett eredetmegjelölésű természetes édesborok piacán folytatott gyakorlatról szóló 04-D-35. sz. határozata.

117 A Bizottság szerint, jóllehet igaz, hogy a CIVDN 1996. július 5-i 96-1. sz. határozata előírta, hogy a szakmaközi járulékból származó bevétel kizárólag a termelőknek járó pihenetési támogatás folyósítására szolgált, a bevétel azonban nem bizonyult elegendőnek erre a célra. A megyei közgyűlés tehát 2 millió FRF összegű rendkívüli támogatást folyósított. Ezenkívül a CIVDN 2000. december 20-i teljes ülése a pihenetési támogatás számlájának és a CIVDN fő számlájának összevonásáról döntött, amely e szervezet számára megerősítette annak lehetőségét, hogy – állami ellenőrzés mellett – a beszedett források felett rendelkezessék, függetlenül azok eredetétől.

- 118 A Bizottság emlékeztet arra, hogy a pihentetési támogatást elsősorban a tulajdonképpeni adójellegű járulékból finanszírozták, amelynek összege a Pyrénées régióban termelt minden hektoliter bor után 50 FRF. Semmi kétség nem fér tehát ahhoz, hogy ezt az adójellegű járulékot közvetlenül az állam vetette ki, és nem az ágazat önkéntes járulékaról volt szó.
- 119 A Bizottság ragaszkodik ahhoz a tényhez, hogy a határozatban kizárólag annak ellenőrzése végett került sor a járulékok vizsgálatára, hogy e járulékok olyan állami forrásokot képeznek-e, amelyek a határozattal érintett három intézkedés finanszírozására irányulnak. Ezzel szemben maguk a járulékok nem minősülnek az EK 87. cikk (1) bekezdése szerinti állami támogatásnak. A Bizottság ezért tartja fenn, hogy a felperesek második jogalapja, ahogy az a keresetlevélből következik, elfogadhatatlan és tárgytalan, mivel a Bizottság soha nem vizsgálta és nem is kellett vizsgálnia, hogy maguk a járulékok állami támogatások-e.
- 120 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a határozat sehol nem állítja, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében vett kötelező hozzárendeltségi viszony állna fenn a járulékokból származó bevétel és az érintett három intézkedés címén folyósított összeg között. A vitatott program ugyanis – függetlenül a járulékokból származó bevételtől – rögzíti azoknak a támogatásoknak az összegét, amelyeket ezt követően, kizárólag a kedvezményezettek egyéni helyzetére figyelemmel folyósítottak.
- 121 Abból a körülményből, hogy a felperesek megerősítették, hogy „az államnak tulajdoníthatóságot kizárólag a határozat rendelkező része [1. cikkének (3) bekezdése] alapján szóban forgó szakmaközi járulékok vonatkozásában vitatják”, a Bizottság a viszonzásban azt vezette le, hogy a kereset nem vonatkozik a határozat 1. cikke szerinti mindhárom intézkedésre. Hozzáteszi ugyanakkor, hogy a válasz 86. pontját követő rész megfogalmazása arra enged következtetni, hogy a felperesek vitatják, hogy a járulékok állami forrásnak minősülnének azért, mert a reklám-, promóciós és működési akciók finanszírozására szolgálnak. A Bizottság szerint azonban a felperesek a válasz e pontjában ismét ugyanabba a hibába esnek, amennyiben arra

a következtetésre jutnak, hogy a Bizottság tévedett, amikor megállapította, hogy állami támogatásnak minősíthetők azok a járulékok, amelyekből az egyes bejegyzett eredetmegjelölésekre vonatkozó reklám-, promóciós és működési akciókat finanszírozták. A Bizottság az egyértelműség hiányára és a védekezésének lehetetlenségére hivatkozva azt állítja, hogy a jogalapot elfogadhatatlannak kell nyilvánítani. Másodlagosan azt állítja, hogy a jogalap nem megalapozott.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- ¹²² Mivel a Bizottság a viszonzásban vitatja e jogalap elfogadhatóságát, az említett jogalap vizsgálatát ezzel a kérdéssel kell kezdeni.

– Az EK 87. cikk (1) bekezdésének megsértésére alapított jogalap elfogadhatóságáról

- ¹²³ A Bizottság a viszonzásban azt állítja, hogy a felperesek különböző beadványai egyértelműségének hiánya folytán nincs abban a helyzetben, hogy az álláspontját védeni tudja.

- ¹²⁴ Jóllehet, a felperesek beadványaiban kifejtett érvelés bizonyos tekintetben zavart okozhat, meg kell azonban állapítani, hogy e jogalap lényege világosan kiderül a keresetlevélből. A felperesek ugyanis téves jogalkalmazásra és az EK 87. cikk (1) bekezdésének megsértésére hivatkoznak. E jogalapot két részre osztják, amelyek közül az első arra vonatkozik, hogy a járulékok nem állami forrásból származnak, a második pedig arra, hogy az egyes bejegyzett eredetmegjelölésekre vonatkozó reklám-, promóciós és működési akciók finanszírozására szolgáló szakmaközi járulékok nem

tulajdoníthatók az államnak. Ezenkívül a keresetlevélben kifejtett jogalapok és fontosabb érvek összegzésében az alábbiak olvashatók:

„Az Elsőfokú Bíróság semmisítse meg a határozatot [...] a következő indokok alapján:

[...]

- a határozat sérti az EK 87. cikk (1) bekezdését, amennyiben a rendelkező rész 1. cikkének (1) és (3) bekezdésében említett szakmaközi járulékokat állami támogatásnak minősíti.”

¹²⁵ A szóban forgó jogalapot ennyiben és e korlátok között elfogadhatónak kell nyilvánítani. A felperesek azonban ezt követően nem módosíthatják oly mértékben e jogalap tartalmát és terjedelmét, hogy abból a védelemhez való jog megsértésére vonatkozó új jogalapot hozzanak létre. Az eljárási szabályzat 48. cikke ugyanis akként rendelkezik, hogy az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve, ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel. Az eljárást indító keresetlevélben korábban közvetetten vagy hallgatólagosan megfogalmazott jogalap kiegészítéséből álló, ahhoz szorosan kapcsolódó jogalapot azonban elfogadhatónak kell tekinteni (az Elsőfokú Bíróság T-252/97. sz., Dürbeck kontra Bizottság ügyben 2000. szeptember 19-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3031. o.] 39. pontja).

¹²⁶ Egyrészt a keresetlevélből következik, hogy a felperesek a szakmaközi járulékok állami támogatásnak minősítését vitatják, különösen azért, mert e járulékok esetében nem állami forrásokról van szó. Ennek keretében azt állítják, hogy az állam nem tud rendelkezni a szóban forgó járulékokkal. Másrészt az államnak tulajdoníthatóság hiányára hivatkoznak, amelyet egyértelműen az egyes bejegyzett eredetmegjelölésekre

vonatkozó reklám-, promóciós és működési akciók finanszírozására szolgáló szakmaközi járulékokra korlátoznak. A felperesek ennek kapcsán a válaszban emlékeztetnek arra, hogy „az államnak tulajdoníthatóságot kizárólag a határozat rendelkező része [1. cikkének (3) bekezdése] alapján szóban forgó szakmaközi járulékok vonatkozásában vitatják”.

127 A Bizottság nem állíthatja, hogy a fentiekkel szemben ne tudott volna védekezni. Másfelől az ellenkérelmének 59–77. pontja és a viszonzásának 52–60. pontja, valamint 67. pontja ennek épp az ellenkezőjére utal.

128 Az EK 87. cikk (1) bekezdésének megsértésére alapított jogalap ezért elfogadható.

– Az EK 87. cikk (1) bekezdésének megsértésére alapított jogalap megalapozottságáról

129 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ahhoz, hogy az előnyöket az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében támogatásnak lehessen minősíteni, azoknak egyrészt közvetlenül vagy közvetetten állami forrásból kell származniuk, másrészt pedig az államnak tulajdoníthatónak kell lenniük (lásd a Bíróság C-482/99. sz., Franciaország kontra Bizottság, ún. „Stardust”-ügyben 2002. május 16-án hozott ítéletének [EBHT 2002., I-4397. o.] 24. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

130 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy csak azok az előnyök tekintendők az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében támogatásnak, amelyeket közvetlenül vagy közvetetten állami forrásokból nyújtanak. Az e rendelkezésben foglalt, „a tagállamok által” nyújtott támogatás és az „állami forrásból [...] nyújtott [...] támogatás” közötti megkülönböztetés ugyanis nem jelenti azt, hogy minden, a tagállamok által juttatott

előny támogatásnak számít, függetlenül attól, hogy azokat állami vagy magán forrásokból finanszírozzák, hanem csak azt szolgálja, hogy a támogatás fogalma felölelje a közvetlenül a tagállam által nyújtott előnyök mellett a tagállamok által kijelölt vagy létrehozott állami vagy magánszervezetek által nyújtott előnyöket is (lásd a fenti 108. pontban hivatkozott PreussenElektra-ügyben hozott ítélet 58. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

- 131 Előjáróban hangsúlyozni kell, hogy e jogalapot el kell utasítani annyiban, amennyiben – a felperesek által a keresetlevélben és a válaszban előterjesztett érveknek, valamint a keresetlevélben foglalt összegzésnek megfelelően – a szóban forgó járulékok állami támogatásnak minősítését vitatja.
- 132 A határozat ugyanis sehol nem minősíti e járulékokat állami támogatásnak (a kereset elfogadhatóságával összefüggésben lásd a fenti 38. és 40. pontot is). Mint a határozat rendelkező részéből kiderül, a pihentetési támogatás, az átállítási terv, valamint az egyes bejegyzett eredetmegjelölésekre vonatkozó reklám-, promóciós és működési akciók formájában nyújtott intézkedések azok, amelyek állami támogatásnak minősülnek. A Bizottság a határozat (74) preambulumbekkezdésében adójellegű járulékoknak, tehát állami forrásoknak tekinti a szóban forgó járulékokat. Mivel a szóban forgó járulékok az említett intézkedések finanszírozására szolgálnak, a határozat arra a következtetésre jut, hogy az állami forrásokból történő finanszírozás feltétele teljesül.
- 133 A teljesség kedvéért, a válasz akkor sem alakulna eltérően, ha a felperesek beadványait akként kellene értelmezni, hogy a szóban forgó intézkedések azért nem minősülnek állami támogatásnak, mert azokat nem állami forrásokból finanszírozzák, egyes esetekben pedig nem tulajdoníthatók az államnak.
- 134 A második tényezővel kapcsolatban ugyanis e jogalap második részének lényegéből, valamint a felperesek által a válaszukban előadott pontosításokból kiderül, hogy a felperesek csak az egyes bejegyzett eredetmegjelölésekre vonatkozó reklám-, promóciós és működési akciók finanszírozására szolgáló szakmaközi járulékok államnak tulajdoníthatóságát vitatják.

- 135 Márpedig, mivel a felperesek nem jogosultak a határozat rendelkező részében foglalt, az említett akciókra vonatkozó rendelkezés megtámadására (lásd a fenti 34–48. pontot), a jogalap e részében kifejtett érvelés nem helytálló.
- 136 Másfelől a pihentetési támogatás államnak tulajdoníthatóságát nem vitatják a felperesek. Elegendő tehát azt megvizsgálni, hogy a Bizottság helyesen állapította-e meg a határozatban, hogy a pihentetési támogatás állami forrásból finanszírozott előnyt képez.
- 137 Mind a felperesek, mind pedig a Bizottság a Bíróság egy-egy ítéletére hivatkoznak az egymással ellentétes álláspontjuk alátámasztása érdekében. A felperesek a fenti 95. pontban hivatkozott Pearle és társai ügyben hozott ítéletre alapítják analógia útján azt az állításukat, hogy a szóban forgó intézkedést nem „a nemzeti hatóságok rendelkezésére álló eszközökből finanszírozták”. A Bizottság a maga részéről a fenti 129. pontban hivatkozott „Stardust”-ügyben hozott ítéletre hivatkozik, amennyiben azt állítja, hogy a CIVDN forrásai „az állam ellenőrzése alá tartoztak, és ennek következtében az állam rendelkezésére álltak”, mivel az állam „a [vállalkozás] feletti meghatározó befolyásának gyakorlásával teljes mértékben irányítani tudta a forrás[ainak] felhasználását”.
- 138 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy a felperesek vitatják azt az értelmezést, amelyet a Bizottság a fenti 137. pont szerint a „Stardust”-ügyben hozott ítéletnek tulajdonít, mivel álláspontjuk szerint a Bíróság által végzett vizsgálat „az adott ügy tényállásának összefüggéseibe illeszkedik, az adott ügynek pedig az volt a jellemzője, hogy a Stardust részére pénzügyi támogatást nyújtó szervezetek magánvállalkozások voltak”. A felperesek emlékeztetnek arra, hogy a CIVDN esetében magánjogi jogi személyről van szó.
- 139 Az állandó ítélkezési gyakorlatból ugyanakkor az következik, hogy nincs helye megkülönböztetésnek azok között az esetek között, amikor a támogatást közvetlenül az állam, vagy amikor az ezen állam által kijelölt vagy létrehozott közvetítő állami vagy magánszervezet nyújtja (a Bíróság 57/86. sz., Görögország kontra Bizottság

ügyben 1988. június 7-én hozott ítéletének [EBHT 1988., 2855. o.] 12. pontja és a C-126/01. sz., GEMO-ügyben 2003. november 20-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-13769. o.] 23. pontja). Mint azt a fenti 129. pontban hivatkozott „Stardust”-ügyben hozott ítélet, valamint a fenti 95. pontban hivatkozott Pearle és társai ügyben hozott ítélet mutatja, a szóban forgó szervezet vagy vállalkozás jogállása a Szerződés állami támogatásokra vonatkozó rendelkezéseinek alkalmazása szempontjából nem bizonyul meghatározó tényezőnek. Önmagában az a tény, hogy közjogi szervezetről van szó, nem eredményezi automatikusan az EK 87. cikk alkalmazását, mint ahogy azt nem is zárja ki az a tény, hogy az intézkedéseket magánjogi szervezet hozta meg.

140 Ami a pihentetési támogatást illeti, a CIVDN 1996. július 5-i 96-1. sz. határozata járulékot vezetett be annak finanszírozására. Annak ellenőrzése érdekében, hogy a Bizottság helyesen minősítette-e ezt a járulékot állami forrásból származónak, többek között azon az alapon, hogy a hatásainak kifejtéséhez állami hatóság által hozott jogi aktus elfogadása volt szükséges, meg kell vizsgálni, hogy az állam milyen szerepet játszott e bizottságban.

141 Az 1956. október 20-i 55-1064. sz. rendelettel módosított, a bejegyzett eredetmegjelölésű természetes édesborok és likőrborok szakmaközi bizottságának létrehozásáról szóló, 1943. április 2-i 200. sz. törvény vizsgálata megerősíti az állam meghatározó szerepét e bizottságban.

142 A 3. cikk – amelynek helyébe az 56-1064. sz. rendelet 2. cikke lépett – értelmében a CIVDN egyrészt a borkészítéssel, tárolással és forgalmazással foglalkozó termelők és szövetkezetek legrepresentatívabb érdekképviselői és szakmai szervezeteinek tizen-négy képviselőjéből, másrészt pedig a nagykereskedők legrepresentatívabb érdekképviselői és szakmai szervezeteinek tizen-négy képviselőjéből áll. A tagjait a mezőgazdasági ügyekért felelős államtitkár rendelettel nevezi ki három évre, az érintett érdekképviselői szervek és szervezetek előterjesztése alapján.

143 Az állam bizonyos számú képviselője szavazati jog nélkül részt vehet a döntéshozatalban.

144 A 4. cikkből – amelynek helyébe az 56-1064. sz. rendelet 3. cikke lépett – következik, hogy az állam a képviselője útján felváltva foglalja el a végrehajtó bizottság elnöki vagy alelnöki tisztségét.

145 Az igazgatót a mezőgazdasági ügyekért felelős államtitkár rendelettel nevezi ki és menti fel (az 5. cikk, amelynek helyébe az 56-1064. sz. rendelet 4. cikke lépett).

146 Az 56-1064. sz. rendelet 6. cikke kimondja:

„A mezőgazdasági és élelmezési ügyekért felelős miniszteri államtitkár által kijelölt kormánybiztos valamennyi döntéshozatalnál jelen van.

A kormánybiztos abban az esetben, ha a [CIVDN] vagy annak végrehajtó bizottsága által neki bemutatott előterjesztéseket a jelen lévő tagok kétharmada elfogadta, a kapott iránymutatásoknak megfelelően vagy azonnal jóváhagyhatja az előterjesztett döntéseket, vagy jóváhagyásra benyújthatja azokat a mezőgazdasági és élelmezési ügyekért felelős miniszteri államtitkárnak.”

147 Az 56-1064. sz. rendelet 7. cikke így rendelkezik:

„A [CIVDN] vagy a végrehajtó bizottsága előterjesztései az érintett szakmák valamennyi tagjára kötelezővé válnak, amint jóváhagyta azokat – az adott esettől függően – a mezőgazdasági és élelmezési ügyekért felelős miniszteri államtitkár vagy a kormánybiztos.

[...]

Az előterjesztések végrehajthatóvá válnak, amint hivatalosan bejelentették azokat a [CIVDN-t] alkotó szakmai testületi szervezeteknek.

Nemzeti érdek fennállása esetén a mezőgazdasági és élelmezési ügyekért felelős miniszteri államtitkár, amennyiben szükségesnek ítéli, a kormánybiztos által erre vonatkozóan benyújtott kérelem kézhezvételét követően a [CIVDN] helyett meghozhatja azokat a határozatokat, amelyek meghozatalát a [CIVDN] elutasította.”

¹⁴⁸ Az 56-1064. sz. rendelet 8. cikke értelmében a CIVDN feladata, hogy a kormány iránymutatásainak megfelelően meghozza az e cikkben felsorolt egyes általános intézkedéseket, köztük a meghatározott területeken termelt borok előállításának szervezésére és ellenőrzésére irányuló intézkedést.

¹⁴⁹ Az 56-1064. sz. rendelet 10. cikke szerint a CIVDN határozatainak megsértése esetén – az adott esettől függően – az elkövető lakóhelye szerint illetékes megyei prefektus, vagy pedig az ő indítványa alapján a mezőgazdasági miniszter különböző szankciókat alkalmazhat, úgymint bírságot szabhat ki, visszavonhatja a szakmai igazolványt, valamint a termékeket vagy azok egy részét elkobozhatja az állam javára.

¹⁵⁰ A 8. cikkben említett általános intézkedések kapcsán a 11. cikk felhatalmazza a mezőgazdasági minisztert, hogy a kormánybiztos indítványa alapján átvegye a végrehajtó bizottság hatásköreit annak érdekében, hogy kikényszerítse az olyan határozat meghozatalát, amelyet a végrehajtó bizottság a kormánybiztos által előterjesztett és bejelentett kérelem ellenére nem volt hajlandó meghozni.

151 A 14. cikk akként rendelkezik, hogy a CIVDN költségvetését ugyanezen miniszternek jóvá kell hagynia. Hozzáteszi, hogy „a [CIVDN] ügyvitelével és a szakmai érdekű céljainak megvalósításával kapcsolatban felmerült költségeket vagy a termékek eladására kivetett, vagy pedig más módon beszedett adókból fedezik. A CIVDN csak azt követően szedheti be ezeket az adókat, hogy erre felhatalmazta őt a mezőgazdasági és élelmezési ügyekért felelős miniszteri államtitkár, valamint a nemzetgazdaságért és pénzügyekért felelős miniszteri államtitkár”.

152 Az 56-1064. sz. rendelet 15. cikke szerint a CIVDN pénzügyi irányítását az állam ellenőrzi, a rendelkezésre álló alapokat pedig a kincstárban vagy a CIVDN székhelye szerinti Crédit agricole mutuel regionális pénztárában letétbe kell helyezni.

153 Végül a CIVDN belső szabályzatát jóvá kell hagynia a mezőgazdasági miniszternek.

154 A fentiekből következik, hogy azon kívül, hogy az állam jelen van e testületben és a végrehajtó bizottságában, a CIVDN valamennyi lényeges aktusához is az állam felhatalmazása szükséges. Különösen a CIVDN nem szedhet be járulékokat vagy adókat, és nem rendelkezhet az ezekből származó bevételekkel az állam engedélye nélkül. Az állam még a saját döntéseit is kötelezővé teheti a CIVDN számára.

155 E jogszabály rendelkezései nem teszik hitelessé a felperesek által megfogalmazott, a CIVDN „kizárólag szakmai szempontokon alapuló irányítására” vonatkozó, valamint azzal kapcsolatos állítást, hogy az állami cselekvés „a CIVDN pénzügyi irányításának szabályszerűségére irányuló utólagos ellenőrzési jogkörre” korlátozódik.

- 156 Még ha megállapítást is nyert, hogy – mint azt a felperesek állítják – „a tények szintjén a közigazgatás szerepe arra korlátozódott, hogy a szakmai döntéseket tegye kötelezővé”, mindazonáltal az állam hatásköre jogilag ennél sokkal szélesebb körre terjedt ki. A határozat helyesen állapítja meg a (74) preambulumbekkezdésben, hogy jelen esetben a járulékok kapcsán „állami hatóság által hozott jogi aktus elfogadása volt szükséges hozzá, hogy hatásukat maradéktalanul kifejtessék”. A fenti 129. pontban hivatkozott „Stardust”-ügyben hozott ítéletnek megfelelően, az állam a CIVDN feletti meghatározó befolyásának gyakorlásával a jelen összefüggésben teljes mértékben irányítani tudta a forrásainak felhasználását annak érdekében, hogy adott esetben finanszírozza a bizonyos vállalkozások javát szolgáló egyedi előnyöket.
- 157 Ezzel kapcsolatban hozzá kell tenni, hogy a francia gazdasági miniszter 2006. március 31-i, a felperesek által hivatkozott rendeletei – bármi is legyen azok tartalma – jelen esetben nem tanúsíthatják, hogy az államnak semmilyen lehetősége nem áll fenn a szakmaközi szervezetek által beszedett alapokkal rendelkezni. E rendeletek megalkotására ugyanis az alapeljárás tényállásának keletkezését és a határozat meghozatalát követően került sor.
- 158 Másfelől a fenti 95. pontban említett Pearle és társai ügyben hozott ítélet, amelyre a felperesek hivatkoznak, semmilyen segítséget nem jelent számukra, mivel a jelen ügyre nem alkalmazható.
- 159 Egyrészt ugyanis kétségtelen, hogy a CIVDN által a pihentetési támogatás folyósításához felhasznált alapokat eredetileg a CIVDN tagjainál kellett összegyűjteni, szakmaközi járulék formájában (lásd az 1996. július 5-i 96-1. sz. határozatot). A járulékból származó bevételt olyan külön alapon kellett zárolni, amelyet a CIVDN kezelt, és amely kizárólag arra szolgált, hogy a termelőnek abból folyósítsák az őt megillető pihentetési támogatást (az említett határozat 5. cikke).
- 160 A panasz benyújtójának a határozat (43) és (44) preambulumbekkezdésében megjelenő, a CIVDN 2000. december 20-i teljes ülésének jegyzőkönyvében – amelyet a Bizottság az ellenkérelemhez fűzött melléklet formájában nyújtott be – megerősített nyilatkozataiból ugyanakkor az következik, hogy egyrészt a pihentetési támogatást

1999-ben a Pyrénées-Orientales megye közgyűlése által nyújtott 2 millió FRF összegű támogatásnak köszönhetően fizették ki, másrészt pedig a pihentetési támogatást olyan alapokból finanszírozták, amelyek nem kizárólag az előírt járulék beszédéséből származtak, hanem részben a CIVDN általános költségvetéséből is levonták azokat. Ezeket a körülményeket egyébként a felperesek sem vitatták. A jelen ügyben is tehát, mint a Bíróságnak a fenti 95. pontban említett Pearle és társai ügyben hozott ítélet 38. pontjában hivatkozott 78/76. sz. Steinike & Weinlig ügyben 1977. március 22-én hozott ítélete [EBHT 1977., 595. o.] esetében, közvetlen állami hozzájárulásokról volt szó.

- 161 Jelen esetben tehát nem lehet azt állítani a Pearle és társai ügyben hozott ítélet mintájára, hogy mivel a szervezetnél felmerült költségeket teljes mértékben fedezték az abból hasznot húzó vállalkozásoktól beszédett díjak, a CIVDN beavatkozása nem hozott létre olyan előnyt, ami az állam vagy e szervezet számára többletterhet jelentett volna (lásd ebben az értelemben a fenti 95. pontban hivatkozott Pearle és társai ügyben hozott ítélet 36. pontját).
- 162 Másodszor, mint azt a határozat (74) preambulumbekkezdése hangsúlyozza, a fenti 95. pontban hivatkozott Pearle és társai ügyben hozott ítélettel ellentétben jelen esetben nem került megállapításra, hogy a támogatások kedvezményezettjei minden esetben a szóban forgó járulék befizetői lennének. A CIVDN 1996. július 5-i 96-1. sz. határozatából ugyanis az következik, hogy a járulék az 1995-ben forgalmazott Rivesaltes és Grand Roussillon mennyiségén alapult (2. cikk), míg a pihentetési támogatás összege minden pihentetett hektár után évente 5 000 FRF volt (6. cikk). Egyes vállalkozások tehát jelentős összegű járulékot fizethettek anélkül, hogy a legcsekélyebb pihentetési támogatásban részesültek volna.
- 163 Harmadszor a fenti 95. pontban hivatkozott Pearle és társai ügyben hozott ítélettel ellentétben, az ügyiratból az sem állapítható meg, hogy a pihentetési támogatás megszervezését és végrehajtását bármilyen magánegyesület kezdeményezte volna, nem pedig a CIVDN, amely „pusztán [...] [a] források megszerzésének és elosztásának eszköze” volt (lásd ebben az értelemben a fenti 95. pontban hivatkozott Pearle és társai ügyben hozott ítélet 37. pontját). Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a felperesek nem vitatják a pihentetési támogatás államnak tulajdoníthatóságát.

- 164 Végül, ami azt a felvetést illeti, mely szerint a pihentetési támogatással kapcsolatban – a fenti 95. pontban hivatkozott Pearle és társai ügyben hozott ítélettel azonos módon – csupán „kereskedelmi célt szolgáló”, a „hatóságok által meghatározott politikában egyáltalán nem megjelenő” forrásokról lenne szó (a fenti 95. pontban hivatkozott Pearle és társai ügyben hozott ítélet 37. pontja), ennek maguk a felperesek mondanak ellent. A válasz 112. pontjában ugyanis azt állítják, hogy „nem lehet komolyan megkérdőjelezni, hogy a reklám- és promóciós akciók [...] finanszírozására szolgáló járulékok bevezetése – ebből a szempontból a Rivesaltes-terv keretében szóban forgó intézkedésektől eltérően – az állami politikához kapcsolódott”. A felperesek tehát elismerik, hogy a pihentetési támogatás az állami politikához kapcsolódott.
- 165 Mindezen körülmények alapján az Elsőfokú Bíróság arra a következtetésre jut, hogy a Bizottság jogszerűen állapította meg, hogy a pihentetési támogatást állami forrásból finanszírozták.
- 166 Ezért, még ha a felperesek beadványait akként is értelmezzük, hogy állításuk szerint a szóban forgó intézkedéseket nem állami forrásokból finanszírozták, a második jogalapot akkor is el kell utasítani.
- 167 A keresetet tehát, mint részben elfogadhatatlant, a fennmaradó részében pedig mint megalapozatlant, el kell utasítani.

A költségekről

- 168 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperesek valamennyi jogalapjuk tekintetében pervesztesek lettek, az alperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeik viselésén túl az alperes költségeinek viselésére is.

169 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 4. §-a alapján a Francia Köztársaság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A keresetet elutasítja.**
- 2) **A felpereseket kötelezi a költségek viselésére.**
- 3) **A Francia Köztársaság maga viseli saját költségeit.**

Vilaras

Dehousse

Šváby

Kihirdetve Luxembourgban, a 2007. szeptember 20-i nyilvános ülésen.

E. Coulon

M. Vilaras

hivatalvezető

elnök